

Udenrigsministeren siger, at Europa ikke længere er delt mellem to poler. Det er også rigtigt, men det betyder ikke, at forsvarsalliancen ikke fortsat skal tages med fuldeste alvor.

I Forsvarskommissionens arbejde kæmpede jeg for, at man ikke skulle skrive – men jeg tabte altså – at vi 10 år frem kan sige, at der ikke er nogen trussel mod vores område. Må jeg minde om, hvad Tyskland færdigbragte på færre end 10 år, nemlig fra 1933 til 1936, for ikke at sige 1938. Altså på 5 år blev Tyskland en stærkere trussel mod verdensfreden end set nogen sinde før.

Og det er endnu nemmere i dag med kort varsel at opbygge en sådan trussel, netop på grund af masseødelæggelsesvåbnene, herunder de nukleare og de kemiske våben, som er så farlige som nu. Derfor skal NATO-forsvaret tages fuldstændig for pålydende og alle i alliancen indgåede aftaler overholdes.

Hr. Holger K. Nielsen, ordføreren for forespørgerne, sagde, at dengang, altså for årtier siden, var NATO primært en forsvarsorganisation.

Det er NATO også i dag, vil jeg sige til hr. Holger K. Nielsen, og det sagde udenrigsministeren også. Udenrigsministeren sagde ordret, at det stadig væk gælder, at NATO's hovedopgave er det kollektive forsvar, og nævnte de transatlantiske båndets betydning. Det gælder stadig væk, og det vil det store flertal i Folketinget snart bekræfte med en vedtagelsesdagsorden.

Ja, vi stemmer altså for regeringspartiernes forslag til vedtagelse, men vi kunne sådan set lige så godt stemme for, at folketingsmedlemmer skal holde grundloven og de øvrige love. Og hvis dét blev forelagt som et forslag til vedtagelse, ville vi såmænd heller ikke stemme imod det, men endda for, og det gør vi altså også her, men det er jo altså en lille smule som at række tungen ud af vinduet, men o.k., som afværgevedtagelse kan den lige gå an.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Arne Melchior nåede jo sangvinke højder i sin hyldesttale for NATO, og samtidig kritiserede han det, som jeg havde sagt om, at NATO jo er et instrument for USA's udenrigspolitik.

Før hr. Melchior fejrer sin fest, synes jeg, han burde gøre sig klart, hvad det var, der skete, de sidste år Warszawapagten eksisterede. Der bragte USA og NATO verden frem til randen af

atomkatastrofen. Det var jo ikke NATO's og USA's fortjeneste, at vi overlevede den periode. Det var fredsbevægelsernes fortjeneste. Det var alle dem, der kæmpede imod atomoprustningen, som banede vejen for, at det blev muligt at lade Muren falde. Det ved hr. Melchior jo godt.

Jeg synes, det forsøg på ligesom at retfærdiggøre NATO's rolle, som hr. Melchior gjorde, i hvert tilfælde ikke skal stå uimodsagt i den her debat.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Keld Albrechtsen vil ligesom tage patent på forståelsen af mange ting. Tidligere i debatten var det *hans* udlægning af, hvad der er folkeretligt korrekt, som skulle være den afgørende.

Det er det gudskelov ikke. Så nem er jura for øvrigt heller ikke, at der kun er én mening, og jeg er totalt uenig med hr. Keld Albrechtsens forståelse af, hvor folkerettens grænser går.

På samme måde er jeg uenig i, at det var NATO, der bragte verden til randen af atomkatastrofen – som jeg vist rigtigt har noteret mig det – men det vil historieskriverne sikkert være meget uenige om.

Må jeg erindre om den situation, da der skulle placeres atomvåben på Cuba – det var i begyndelsen af 1960'erne – og hvor præsident Kennedy trådte meget stærkt op imod dette og ved sin faste holdning undgik, at denne opstilling af atomvåben på Cuba skete.

Det er klart, at i risikable situationer, i tilspidsede situationer, er det altid vigtigt at vide, hvor langt man kan gå, og hvornår det er for meget, men jeg mener, at NATO har gjort sin pligt med bravour.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Arne Melchior kan jo sagtens mindes opstillingen af de 572 mellemdistanceraketter, som NATO foretog, og som var et skridt, der bragte os helt frem til kanten.

Så siger hr. Melchior, at det er mig, der vil bestemme, hvad folkeretten er, men det har jeg ikke sagt; jeg har bare sagt, at jeg ikke vil acceptere, at man flytter beføjelsen til at fortolke folkeretten væk fra FN og over i NATO og i en militæralliance mellem nogle lande. Det er et brud på alle internationale retsprincipper, man dér vil foretage. Men hr. Melchior skal ikke pådutte mig, at jeg ønsker at tage patent på folkeretten. Naturligvis ønsker jeg ikke det.